Bozkır, Kuş ve Balık

Yeşim Monus

ÖTÜKEN

YEŞİM MONUS; 1971 yılında Kayseri'de doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini Kayseri'de tamamladı.

Selçuk Üniversitesi İşletme bölümü mezunu. Çanakkale 18 Mart Üniversitesi yüksek lisans öğrencisi (21 yıldır yüksek lisans öğrencisi. Okumayı sevdiğinden mezun olmaya kıyamıyor. Atılıyor afla dönüyor.) Profesyonel iş hayatına 1996 yılında özel sektörde başladı. Halen özel bir şirkette yönetici olarak çalışmaktadır. *Bozkır, Kuş ve Balık* yazarın yayınlanan ilk eseri.

“Kızım’a…”

Akrebin sokuşu düşmanlığından değil, tabiatındandır.

Tam beş aydır bununla uğraştım. Yemeden içmeden, hiçbir yere gitmeden, gece gündüz bununla uğraştım. Sinemaya gitmedim, kitap okumadım, akşamları çıkmadım, kuaföre gitmedim, saçlarımı bile taramadım. Geceler boyu çalıştım. Sabahlar olana dek bilgisayarın başında gözlerim şaşılaşıp, aklım uykusuzluktan bulanana kadar debelendim. Saçım başım dağınık, bir kot bir tişörtle yaşadım dört ay. Kolay bir iş sanıyordum. "Aman ne var yaz işte, anlatır gibi yaz, sen anlatırken herkes dinler, bayılırlar senin konuşmana, yazarsın kolay iş" diyordu içimdeki o küstah ses. Öyle olmadığını daha ilk sayfada anladım. İlk cümle ne olacak? Nasıl başlayacağım? Ne diyeyim yani "selamünaleyküm millet" mi diyeyim?

Arkadaşlarıma böyle şeyler diyorum. "Heyy ahali, ben geldim! Selam gençler. N'aber babalar! Dinle bak ne anlatacağım!" falan…

Kolay değilmiş. Hiç kolay değilmiş. Yazayım bitireyim de kurtulayım diyordum. Yazınca kurtulacağımı sanıyordum. Meğer iş yazmakla da bitmiyormuş. Şimdi elimde 300 küsur sayfa yazıyla amacıma ulaşmak için sırat köprüsünden geçeceğim.

Bastım yazdır tuşuna. Bir yığın kâğıt tıkır tıkır bir saat geçmeden yazıldı. Ne de kolay oldu yazdırmak. Pıt diye çıktı hepsi. Ciltlesem mi? Bu işler nasıl yapılıyor bilmiyorum ki! Dosyaya mı koymalı? CD ye mi yazdırmalı? Şimdi bunu okutmak için ne yapacağımı planlamam lazım. Önce insana dönüşmem gerek, bir mağara kadınına benziyorum. Kuaförü aradım:

- Yaşıyor musun sen?

- Bakalım üç beş ayda unutuluyor muyum diye deneme yaptım. Bugün geleceğim. Saat 2 iyi mi?

- Gel gel, bekliyorum.

Halimi görünce bir kahkaha koyverdi Demir abi.

- Ne yaptın? Mağaraya mı taşındın? Saçların taş devrinden kalmış gibi. Ama en çok kaşların ve bir deee şu bıyıkların. Aslında bıyık yakışmış!

- Demir abi!

Sarıldık, öpüştük.

- Şaka ediyorum güzelim. Neredesin sen, bu ne hal?

- İşim vardı, bitti döndüm.

Saçlarım, manikür, pedikür derken baktım aynaya, hoş geldin dedi aynadaki görüntüm.

- Hoş bulduk!

Güzellik çirkinlik derdinde değilim elbet ama kendini salmamalı insan. Geldim, döndüm. Ama artık başka biriyim. Kurtuldum içimdekilerden. Kanata kanata söküp çıkardım içimden her şeyi. Çıkarıp sayfalara döktüm. İçim dışım tertemiz oldu. Sadece amacıma ulaşamama korkusu var.

Çıktım, yürüyerek dolaştım caddelerde, sokaklarda. Aylaklık ettim uzun uzun. Vitrinlere baktım. Afişleri okudum. Yürüdüm amaçsızca. Yorulana kadar yürüdüm. Bir yere oturdum sonra. Ahşap masaları, minik vazolarda taze çiçekleri, bembeyaz keten kumaştan masa örtüleri, pem-

be sandalye minderleri olan ufacık, şık, zarif bir kahve evi burası. Nasıl özlemişim böyle dışarıda olmayı, insan içine çıkmayı, hayata karışmayı. Taze çiçeği, kahve kokusunun gün ışığıyla el ele verip başımdan huzur ve neşeyi boca etmesini. Kahve söyledim kendime. Bir sigara yaktım. Evet, bu arada sigaraya da başladım. Hava nefis, dünya güzel, mekân şahane, çiçekler konuşuyor benimle fısır fısır. Güzel, umutlu, hoş şeyler anlatıyorlar. Ben de eski halime dönüştüm tekrar. İlerdeki masada yakışıklı bir adam var. Bana bakıp duruyor. Hoş biri, kim bilir nasıl bir öküzdür açsan içini baksan! Sonra bu düşünceden utandım. Beki de iyi biridir. Belki beni, yazdığım karakterin sevgilisini sevdiği gibi sever! Belki ölür benim için. Belki o da öldürür beni aşkıyla diye düşünürken kalkıp yanıma geldi iyi mi! İçimden geçenleri anlamış gibi utandım adamdan.

- Merhaba.
- Merhaba?
- Sizi rahatsız etmeyeceksem oturabilir miyim?

Şaşırdım, çok mu baktım acaba? Yanlış mı anladı diye düşünüp çemkirmeye karar verdim:

- Nedenmiş o?
- Kadere inanır mısınız?
- Kadere?
- Evet, kadere, sizi caddede yürürken gördüm. İşte bu o dedim. Takip ettim buraya kadar. Şu masaya oturdum. Size baktım, izledim, demin göz göze geldik ya, emin oldum o an. Siz benim kaderimsiniz. Böyle bir şey yapacak biri değilim. Büyük bir cesaret örneği veriyorum şu an. Lütfen beni yanlış anlamayın. Bunu size söylemesem, cevabı almasam ömür boyu pişman olacağımı biliyorum. Siz benim alınyazımsınız, kader…

Deli midir nedir! Sözünü kestim:

- Kadere inanırım, ama en çok kazaya, dedim ters ters.
- Kazaya? diye sordu şaşkın.
- Evet, elimden çıkacak bir kazaya!

Hâlâ ayakta duruyor. Gözleri soldu. Sanki şu an geri kalan hayatının kararını verecek geri zekâlı! Korkmalı mıyım? Sapık falan olmasın bu? Çok temiz bir yüzü var. Kılık kıyafet düzgün, yakışıklı, yüz hatları filan çok efendi, naif bir adam gibi. Mimikleri doğal görünüyor. Gözlerine bakınca korkmaya gerek olmadığını hissediyorum, yanılıyor muyum ki?

- Öncelikle özür diliyorum. Ama beni dinlemeniz lazım. Şöyle yapalım mı, size bir CV vereyim…

- CV mi? İş başvurusu mu yapacaksınız? dedim. Kahkahayla güldüm. Maaş ödemem, SSK yapmam, fazla mesai var, yemek yok! Tam Türk işvereniyim.

- Dinler misiniz lütfen? Size CV vereyim derken hakkımda bilgi içeren bir şeyler demek istedim. Kimim neyim, nerde otururum, ne iş yaparım. Referanslarımı falan yazayım.

- Referanslarınızı? Eski sevgililer mi mesela? Bana şöyle deseler misal "ay şekerim iyi çocuktur, tavsiye ederim. Yolda insanlara yanaşıp ilanı aşk eder ama aslında iyi çocuktur" falan mı, böyle mi?

Güldü. Çok güzel gülüyor. Dişleri çok düzgün, ışıl ışıl parlıyor. Her gün dişlerini fırçalayan insandan zarar gelir mi? Bu kesin erken yatıp erken kalkan biri. Böyle biri kötü bir adam olabilir mi?

- Hanımefendi, biliyorum şu an çok saçma görünüyor. Bana bir şans verin. Bir e-posta adresi verin. Oraya benim kötü bir adam ya da ne bileyim bir sapık olmadığımı ispat edecek şeyler yollayayım. E-posta adresinizden size ulaşamam, zarar veremem değil mi? Telefonumu yazayım size.

Araştırın, bakın sonra sadece bir kahve içmek için bana bir şans verin ya da vermeyin. Lütfen. Rica ediyorum...

- Çok saçma!

- Saçma mı? Siz hayatınız boyunca hep doğru şeyler mi yaptınız? Hiç saçmalamanız gerekmedi mi?

- Yahu insan bir kez gördüğü birinin kaderi olduğuna karar verip, gidip bunları anlatır mı? Deli derler, sapık derler. Ben tırsak bir insan olsam, korksam, imdat diye bağırsam?

- Haklısınız ama korkacak bir şey yok. E-posta adresi alabilir miyim?

- Ciddisin yani?

- Çok!

- Otur!

- Efendim?

- Otur dedim, otur!

Çocuk gibi sevindi. Ama bir ilah gibi güldü. Bu kadar yakışıklılık çok gereksiz. Kadınlara yanaşıp büyülüyor, sonra böbreklerini mi çalıyorlar acaba? Bir organ çalma çetesinin lideri mi bu? Ruh halim iyi değil, otur demeseydim iyiydi. Ama bana ne zarar verebilir ki? Şu an dünyayı ateşe verecek durumdayım. Olsa olsa ben buna zarar veririm.

- Eeee, anlat bakalım Romeo! dedim.

- Ne anlatayım, dedi şaşkın şaşkın.

- Manyak mısın annem sen? Ne anlatacaksan anlat işte! Ne istiyorsun. Bana eski Türk filmi sahnesi yapıyorsun, yok sen benim kaderimsin falan. Anlat bakalım neden kaderinmişim ben senin. Kimsin, nesin, ne istiyorsun, anlat! Bana açılabilirsin. Ama çocukluğundan başlama olur mu?

- Kızdınız, ama bir mekânda karşılaşsak yanınıza yaklaşıp bir içki ısmarlayabilir miyim desem kızmazdınız.

- Yoo kızardım. Toz ol, derdim. Mekân kızı gibi bir halim mi var!

- Yok estağfurullah. Yani şey demek istedim… Peki, bir arkadaşınızın yanında olsaydım, sizinle tanıştırsalardı, sonra birkaç kez karşılaşsaydık, sonra size yaklaşsaydım, bir iki kez karşılaştıktan sonra bunları söyleseydim?

- O zaman farklı olurdu, tanıyan biri olurdu. Ben de tanıyacak zaman kazanırdım. O doğal olurdu. Bu çok saçma. Şu zamanda ne bileyim ben sen kimsin, deli misin, manyak mısın?

- Tamam, işte e-posta adresi, arkadaşlarım, ailem, işim, her şeyi yazayım.

- Ne yani, ben de oturup araştırayım mı seni? Neden yapayım ki bunu?

- Ne kaybedersiniz?

- Zaman!

- Pek kaybetmezseniz, dedi ısrarlı bir ses tonuyla. Ya tersi olursa? Ben sapık, manyak, deli filan değilsem. Sizi görünce gerçekten kalbim çarptıysa, hislerim doğruysa?

- Adın ne?

- Arda.

- Bak Arda, ben rasyonel bir insanım. Akıl'la ilgilenirim, yani ilgilenirdim. Şu aralar yani son aylarda, nasıl desem… Ya da demesem! Her neyse ben sağlıklı ilişkilerin doğal yollardan olacağını düşünüyorum. Biriyle bir yerde tanışırsın, bir şey olur, bir vesile gerekir.

- Vesile oldu işte, size gördüm, medeni cesaret gösterdim, geldim, tanıştık ya!

- Peki, benim adım ne?

- Söylemediniz ki!

- Demek ki tanışmamışız! Bu doğal değil. Ben çok iyi değilim. Ne bir tanışma, ne bir görüşme, ne de bu gibi işler için vaktim yok. Ayrıca ne aklım ne ruhum müsait, ne de

zamanım. Kusura bakma. Belki iyisindir belki de hayal ettiğim, beklediğim o zatı şahane sensindir. Ama inan bana yanlış zaman.

- Ben beklerim. E-posta adresi verin. Ben beklerim.
- Ne kadar?
- Cevap gelene kadar beklerim.
- 10 yıl mesela. Mesela 18 yıl, 19 yıl, 20 yıl?
- Beklerim.

Başka zaman olsa bir kahkaha atardım. Şu an ise evet şu an dövesim geldi bu oğlanı! Sinirlendim. Tüm öfkemi çıkarayım şundan en iyisi!

- Saçmalamayın rica ederim, diye kükredim.
- Verin e-posta adresinizi, size bir kez yazayım, her yıl bu gün bir hatırlatma e-postası atayım. Başka bir şey yapmadan beklerim.

Artık kaşındı bu! Peki, peki madem!

- Kâğıt ver! Bir de kalem, ver, ver! Al yazıyorum. Ama beni takip etmeyeceksin. Burada oturacaksın ben gidene kadar! Ve bir tek e-posta göndereceksin. O kadar! Sonra bekleyeceksin 20 yıl!
- Telefonumu da yazacağım.
- Neden?
- Arayıp randevu vermeniz için.
- Hayatının her döneminde böyle ısrarcı mıydın?
- Hayır, bu ilk! Ben her önüne gelene bunu yapan bir adam değilim ki. Bakın küçük hanım…

Küçük hanım dedi ya salak! Başka zaman olsa neşemi bulurdum ben bununla. Benim tayfayı çağırırdım, doğduğuna pişman olurdu zavallım.

- Bir kahve, dedim.
- Bunu bir randevu kabul edebilir miyim?
- Hayır!
- Tamam, kahve alırım ama ben söyleyeyim.

Kibarca garsona işaret etti. Yumuşacık ama etkileyici bir sesi var:

- Colombia lütfen. Sütsüz, şekersiz rica ediyorum.

Bir şey isterken bu kadar hoş olması ne ilginç. Beyaz bir gömlek var üstünde. Beyaz gömlekleri çok severim. Bazılarına çok yakışır. Buna da hayli yakışmış. Spor kesimli, uzun kollu, keten bir gömlek. Güzel bir saati var, abartısız ama kaliteli. Yüz hatları çekici, burnu biçimli, kirpikleri uzun, kıvrık. Uzun boylu. Merak da ettim ne iş yapıyor diye ama bir şeyler sorsam şımarır bu. Sormadım. Yüzünde merak, endişe, ne olacak acaba sıkıntısıyla oturuyor. Kahvemi bitirdim. Benim kahvem biterken onunki geldi. Masaya iki kahveyi de ödeyecek kadar para bırakıp kalktım.

O da kalktı.

- Otur dedim. Sen oturuyorsun, ben gidiyorum. Gidene kadar bekliyorsun, unuttun mu?

- Yok, ben nezaketen kalktım. Uğurlamak için. İsminizi söyleseniz olmaz mı?

- Bak hemen bir eksi yazdım hanene. E-posta adresimi okumadın mı?

Yanakları kızardı.

- Heyecanıma verin, dedi.

Gülümsedik karşılıklı. En azından medeni cesareti için tokalaşmayı hak ediyor. Sıkı bir tokalaşma oldu. Sert, keskin ve güçlü bir tokalaşma. Şaşırdı. Bir kızdan böyle bir tokalaşma beklemiyordu sanırım. Adamın aklını alırım işte böyle.

- Hoşça kal, dedim.

- Hoşça kalın, dedi.

Konuşma boyunca ben ona sen dedim, o sizden geri adım atmadı. Aferin. Buna da bir artı yazdım ama ona bunu söylemedim.

Taksiye atladım. Aslında yürüyesim vardı ama beni takip falan eder bu manyak. Taksiye binerken dönüp baktım, hâlâ ayakta, kahve fincanı elinde. Yakışıklı, sevimli, sempatik ve mutlu. El salladı bana. Allah'ım ya rabbim ya! El sallamak ne saçma bir hareket şu an!

Eve gittim doğruca. Taksiden iki sokak geride indim tedbir olarak. Sağa sola bakındım. Salak oğlanı göremedim. Rahatladım. Aylak aylak eve yürüdüm. Bu süre boyunca her şey çıkmış aklımdan. Bir mola gibiydi. Nasıl iyi geldi. Aylardır yazıyorum, yaz, yırt, olmadı değiştir, düzelt, ekle, çıkar! Ne çileli bir iş!

Şimdi sıra bunları okutmaya geldi. Bir şeyler atıştırdım önce. İnternetten uçak biletimi aldım. Önce yayın evleriyle görüşmeyi düşünmüştüm ama o kadar vaktim kalmadı. Götürüp okutacağım o yazar amcaya. Artık sonuna geldik. Sonu ama en zor yeri sanırım. Yarın akşamüstü uçuyorum.

Mehmet'i aradım:

- Bitti Mehmet, dedim cıvıltılı bir sesle.

- Çok şükür, bin şükür. Hemen geliyorum. Okurum, nasıl olmuş bir bakarım, ne dersin?

- İstemez canım. Sen dur, ben geleyim. Bir şeyler yeriz. Yarın gidiyorum.

- Nereye yahu!

- Anlatırım gelince. Saat 7 de Pier'de ol.

Düz, basit bir elbise giydim. Rahat bir ayakkabı geçirdim ayağıma. Kuşlar gibi hafifim. Belki bir şeyler içeriz diye taksiyle gittim. İçip içip sarhoş olmak istiyorum. Erkenden gelmiş oturmuş Mehmet'im. Sarıldık Mehmet'le. O zor günlerde Mehmet çok iyi geldi bana. Gel dedim geldi, ekmek al diye çağırdığım bile oldu. Banka işlerimi, bazen faturalarımı takip etti. Kapıcı gibi çalıştı. Soru sorunca kovaladım, ses etmeden gitti. Benimle çile çekti o da.

- Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum!

- Dışıma bakarsan unutursun. Kalbime bakmıyorsun demek ki, diye şımardım.

- İltifat ediyorum kızım ya, iltifata bile itiraz ediyorsun. O halin de iyiydi. Neyse, dedi.

Gülümsedim.

- Nasıl, dedi, içine sindi mi?

- Bilmiyorum, hiç bir şey bilmiyorum. Bu sabah bittiğine karar verdim. Yazdırdım. Sorma artık.

- Peki, nereye gidiyorsun?

- Okutmaya, bir yazar var bizim orada. Yeni yetme yazarları okur, olmuş olmamış der. Otorite gibi bir şey işte. Bırak şimdi bunları. Çok kalmayacağım, dönerim hemen. Bak sana ne anlatacağım. Bugün çok saçma bir şey oldu.

Olanları anlattım, canı sıkıldı.

- Manyaktır kızım o! Hiçbir bilgi vermeseydin. Beni arasaydın ya! Hayret bir şeysin ya! Oturup kahve mi içtin bir de!

- Bilgi mi? Yok ya, dinlemiyor musun sen beni. Sadece adımı sordu, onu da söylemedim.

- Eee?

- Eeesi e-posta adresi verdim sadece. İnternetten alışveriş yaptığım e-posta adresi o da. Adım kezban007, dedim gülerek.

- Kezban mı? deyip dalga geçmeye başladı.

Kezban ismini severim ben. Eski isimleri severim. Zeynep mesela. Zeynep sıcacık bir somun ekmek gibidir. Temiz pak, gerekli, aziz, muhteremdir Zeynep. İsmi Zeynep olan insana güvenmek lazım. İnsan ismine ihanet eder mi? Nesi var Kezban'ın?

- Gir bak bakalım CVsi gelmiş mi Romeo'nun.

Telefonu açtım.

- Gelmiş.

Heyecanlandım. N'oluyorsa! Saçmalıyorum iyice. Detaylıca yazmış. Adı, soyadı, doğum tarihi, benden 8 yaş büyük! Açık adres, iş adresi, bir sürü telefon. Sorulacak kişiler falan.

- Çok eğlenceli ya, ver sen bana bunları. Bir araştıralım.

- Saçmalama Mehmet ya, neden araştıralım?

- Belki yazmaya devam edersin, al sana modern çağ Aslı'yla Kerem'i. Dağları delemediyse de çocuk sana bir CV yollamayı başarmış.

- Dağları delen Kerem değil canım, Ferhat o! Ben seninle nasıl arkadaşlık ediyorum ya!

- Aman her neyse işte, araştıralım, bakalım.

- Manyaklaşma, kimden araştıracağız ki?

- Hakan dayım başsavcı unuttun mu?

- Başsavcı tabii. Biliyorum da ne yapacağız, adamı sorguya mı aldıracağız? Hakikaten çok eğlencelisin. Hakan dayın işini ciddiyetle yapan bir adamdır. Teklif dahi edemezsin. Seni alır içeri!

- Ya sen ver, olmadı iş yerine giderim.

- Mehmet, hayatın çok mu sıkıcı senin! Eğlence mi arıyorsun!

- Ya kızım belki sapıktır, manyaktır, tehlikelidir! Suçludur belki! Kim bilir, belki de senin aşkın bu adamdır. Hem çok yakışıklıymış. Her ne olursa olsun araştırmalıyız. Seni takip etmiştir bu!

"Ver şunu" dedi. Telefonumu alıp kendine e-posta attı. Sinir ediyor beni şu an. Eceline susadı bu oğlan!

- Mehmet araştırırsak, sanki sonucu beğenirsem, adamla çıkmayı düşünüyormuşum gibi olmaz mı? Çocuklarıma anlatırım artık. Babanız sapık gibi beni takip etmiş, sonra savcıdan araştırttık, temiz aile çocuğuymuş, sabıkası iyi çıkınca istediler beni evlendik, modern görücü usulü ha! Bu mudur? Adamı araştırıp umut vermiş olmaz mıyız?

- Olmayız! Kendisi kaşınmış. Ben bunu bir dövdürteyim de…

- Haa senin derdin başka. Bir şey yapma, gebertirim seni. Benim derdim başımdan aşmış. Bu kitabı, yani kitabımsı şeyi okutmayı nasıl başaracağım onu düşünelim.

- Sen planı yapmışsın zaten. Tutar o plan ama bir kez okutmadın bana, beğenirler mi beğenmezler mi bilemiyorum; o kadar hizmet ettim ben bu kitaba. Edebiyat dünyasında yeni bir ses, yeni bir nefes doğuyor; röportaj vereceğim Ayşe Arman'a! "Suyu bitmiş bir gün, su götürdüm; ekmek al dedi, ekmek aldım; interneti kesilmiş, onu açtırdım; deli gibi ağladı aylarca, ne olduğunu bilmeden teselli ettik Tuğba'yla ben. Yanında oturdum, sümkürdükçe mendil verdim, kullandıklarını poşetlere doldurdum. Çok çektik biz, ama en çok ben! Tuğba İngiltere'ye gitti, tüm çile bana kaldı. Bu da benim insanlığa bir nevi hizmetim oldu falan ama okutmadı bana, kitapçıdan aldım. Şikâyetçiyim Ayşe Hanım!"

- Kes, kes. Oofff! Beğenmezlerse beğenmesinler! Ben okutunca görevim bitiyor, gerisi kısmet artık. Doğum günümden önce bu işi halletmeliyim.

- Ne taktın sende kafaya şu doğum gününü ya.

- 20 yaş oğlum, önemli bir şey.

- 20 yaşında ünlü bir yazar olmayı hayal etmiyorsun değil mi! Seni üzmek istemiyorum ama okulu dondurdun. Bir yıl kaybettin, kime neyi ispat ediyorsun, ne amaçlıyorsun anlamadım ki. 20 yaşında bir yazarı kimse ciddiye almaz. Babıâli yaşlı dinozorlarla dolu! Sen çok başarılısın. Okulda kalırsın, hoca olursun. Yazarlık…

- Sözünü kesiyorum ama kapa çeneni. Yazar olacağım diye bir şey dedim mi ben sana! Bir hikâyem vardı yazdım. Yazmam gerekiyordu. Okulu dondurdum, devam edemezdim. Hayatıma hiçbir şey yok gibi devam edemezdim. Ay-

rıca dağları kim deldi bilmiyorsun, ama Babıâli'yi biliyorsun. Babıâli mi kaldı salak!

- Salağım evet! O hikâye nereden icat oldu onu bile demedin. Aylarca ağladın, sokağa çıkmadın. Deli gibi yazdın durdun. Hiç sen gibi değildin. Başına kötü bir şey mi geldi, ne oldu bilmiyorum ki. Aylarca evden çıkmadın. Ünlü yazar olma fikri…

- Yazar mı? Hem de ünlü! Mehmet yemin ediyorum bazen sende zekâ kıtlığı oluşuyor. Başıma hiçbir şey gelmedi. Konunun benimle ilgisi yok. İlla bana mı bir şey olması lazım! Başkalarının hikâyesi olamaz mı?

- Tamam ya, bir şey demeyeceğim, neyse. Asıl bugünkü konu aklıma takıldı, Arda ha…

- Hee Arda! Sen de bu Arda'ya taktın!

- Yerinde olsam ben de takarım, bu gece sende kalayım mı?

- Mehmet! dedim öfkeyle.

- Efendim?

- Sen bana asılıyor musun annem!

- Hadi be oradan!

Sohbet ettik sonra, sonra dedikodu yaptık. Tuğba'yı çekiştirdik. Bir İngiliz sevgili yapmış kendine. Biraz içtik. Kırmızı şarap severim ben, 2008 Şiraz nefisti. Sonra beni eve bıraktı Mehmet. Dedektifliğe de ne meraklıymış, yukarı kadar çıktı, tüm evi, banyoya kadar inceledi, kapıları pencereleri kontrol etti, telefonumu alıp kendini aradı.

- Son aramada ben varım. Başkasıyla konuşursan da tekrar beni ara, telefonu yanından ayırma.

- Beni korkutmaya mı çalışıyorsun? diye çıkıştım.

- Hayır! dedi. Tedbir alıyorum. Bu gece ablamda kalacağım, buraya yakın biliyorsun. Bir şey olursa ara hemen gelirim.

- Tövbe ya! Hadi! Hadi git! Deli manyak.